

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Lietuvos vyskupų laiškas šeimoms

2010 m. lapkričio 16 d.

Broliai ir seserys Kristuje!
Kartu su Šventąja Šeima laukdami Kūdikėlio Jėzaus atėjimo į žmonių pasaulį, norime ramybės palinkėjimu kreiptis į Lietuvos šeimas, kurių tvirtumas ir tikėjimas nuostabiai pratęsia Viešpaties darbus šioje žemėje. „Santuokos pagrindū sukurta šeima pagal Dievo planą yra nepakeičiama institucija, kurios vertę Bažnyčia nuolat skelbs ragindama, kad šis pašaukimas būtų išgyvenamas su džiaugsmu ir atsakomybe“, – sako Šv. Tėvas Benediktas XVI (kalba 2006 07 08).

Esame dėkingi šeimoms, kurios nepaisydamos išorinių ir vidinių sunkumų saugo santuokinį vienumą ir neišardumą. Džiaugiamės vyrais ir žmonomis, kurie naudodamiesi Bažnyčios teikiamomis sakramentinėmis malonėmis padeda vienas kitam šventėti. Dėkojame jaunų šeimų tėvams, kurie, gerbdami savo suaugusius vaikus, padeda jiems kurti asmenų bendrystę ir šeimos vienybę, palaikydami juos maldomis ir aukomis.

Šeima visada buvo ir tebėra gyvybės lopšys. Būtent šeimoje bręsta visuomenės dabartis ir ateitis. Ypač džiaugiamės šeimomis, kurios priima kūdikį kaip Dievo dovaną, besąlygiškai, dėl jo paties. Aplinkos esame skatinami viską rinktis: ką valgyti, kur ilsėtis, ką dėvėti, kuo domėtis... Tai perša atvirumą gyvybei neigiančią mintį, kad tik pasirinkimo reikalas, kada, kiek ir kokių vaikų nori bei gali turėti. Didžiuojamės tais, kurie nestokoja ryžto ir drąsos auginti gausią šeimą.

Didžiulė pagarba ir padėka šeimoms, šalia savo vaikų globojančioms našlaičiams, kuriems ypač reikia meilės ir šilumos. Bevaikėms poroms linkime įvaikinimo keliu sutvirtinti šeimos prasmę, tėvystės ir motinystės pilnatvę bei džiaugsmą. Pagarbos nusipelno sutuoktiniai, kurie atsispiria gundymui išspręsti materialines problemas uždarbiu svetur ir nepalieka savo žmonos ar vyro vieno rūpintis vaikais, nes jiems nuolat reikalingi abu tėvai. Esame dėkingi ir toms šeimoms, kurios emigracijoje rūpinasi išlaikyti ryšį su Katalikų Bažnyčia, puoselėdamos viltį

sugrįžti į Lietuvą.

Šiuolaikiniame pasaulyje plintančios post-modernaus mąstymo srovės gerokai sujaukė vertybių sampratą, ir akivaizdus blogis kai kuriems tampa kelrodžiu. Tokioje aplinkoje šeimoms ypač nelengva susivokti, kokių vertybių gairių dėka visi šeimos nariai jaustųsi saugūs, vertingi, mylimi ir laimingi. Išreiškdami rūpestį šeimomis, meilę ir pagarbą joms, norime priminti, kad „santuoka ir šeima turi savo pamatą pačiame intymiausiame tiesos apie žmogų ir jo tikslą branduolyje“ (Benediktas XVI, kalba 2007 02 17). „Už savo buvimą žmogumi žmogus turi būti dėkingas šeimai. Jeigu šeimos nėra, į pasaulį atėjęs žmogus randa nerimą keliančią ir

skaudžią spragą, kuri apsunkins visą jo gyvenimą“ (Jonas Paulius II, Laiškas šeimoms Gratišsimam sane, 2).

Štai kodėl taip svarbu, kad šeima būtų stabili. Tai lemia kiekvieno šeimos nario saugumą ir savivertę, o kyla iš sutuoktinių meilės ir ištikimybės vienas kitam. Nuširdžiai dėkojame tiems sutuoktiniams, kurie diena po dienos, nepaisydami išorinių pagundų, pasaulio skelbiamo šūkio: „ieškokime malonumų“, – patys lieka išti-

kimi ir padeda ištikimybėje išlikti vienas kitam. Gyventi ištikimybėje nėra lengva, kai aplinka nuolat provokuoja rinktis bei keisti seksualinius partnerius, patirti išgyvenimų įvairovę. Dėkojame poroms, kurios savo santuokiniu bendravimu liudija, kad meilė yra tiesiogiai susijusi su pagarba asmeniui. Ištikimybė – tai gebėjimas priimti vienas kitą kaip vyrą ir moterį, kaip asmenį, ir puoselėti šį ryšį visą gyvenimą.

Vis labiau įsigalint individualizmui, šeimos puoselėja gebėjimą gyventi vienybėje vienas su kitu ir su Dievu, kurti tarpusavio bendrystę. Šeimos gyvenimas yra kasdienis darbas tobulinant save ir savo santykį su Dievu ir kitais žmonėmis. Šeima ypatingai įprasmina krikščionišką meilės artimui išpareigojimą, nes „Santuoka yra sakramentas, priimamas dėl kitų – dėl kito išganymo: pirmiausia dėl sutuoktinio ar sutuoktinės, taip pat dėl vaikų, sūnų ir dukterų, ir galiausiai dėl visos bendruomenės išganymo“ (Benediktas XVI, kalba 2006 08 31).

Todėl vertos pagarbos tos šeimos, kurios dirba kasdienį sunkų darbą ne tik siekdamos savo narių gerovės, bet ir kurdamos asmenų bendrystę bei įsiliedamos į katalikiškas šeimų bendruomenes. Asmenų bendrystė neišitenka santuokos ribose. Padėdamos kitoms šeimoms, jos padeda ir savo šeimai. Visuomeniškai aktyvios šeimos nusipelno pagyrimo ir paramos, nes viešai gina, kas svarbu krikščionims, keldamos valstybei teisėtus reikalavimus ir primindamos jai, kad šeima yra „pagrindinė viso visuomenės gyvenimo institucija. [...] Tikrai nepriklausoma ir dvasiškai tvirta visuomenė visada sudaryta iš stiprių, savo pašaukimą ir misiją istorijoje suvokiančių šeimų“ (Jonas Paulius II, Laiškas šeimoms Gratišsimam sane, 17).

Meldžiame Dievo palaimos Jūsų šeimoms, prašome Švč. Mergele Mariją, kad jos užtarimu daroje ir taikoje išgyventumėte mūsų Viešpaties laukimą ir Jo atėjimo stebuklą, kad šventą Kūčių vakarą visos šeimos susirinktų maldai ir ramybės palinkėjimui prie bendro stalo.

Lietuvos vyskupai

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Negimusio kūdikio diena

Kai mūsų pirmieji tėvai, šėtono sugundyti, nepakluso Dievo įsakymui, Jis tarė moteriškai: „Aš padauginsiu tavo vargus ir tavo gimdymus; tu gimdysi populiuose“ (Pr 3,16). Taip skaitome Pradžios knygoje, o štai kaip aprašo žmogaus gimimą viena medicinos seselė, jį pamačiusi pirmą kartą:

Įeinu į palatą <...>. Lėtai prisiartinu prie lovos, kur jau guli pasirengusi ponija, o priešais ją stovi gydytojas. Jau tuoj turi ateiti tas lemtingas momentas. „Jau matosi galvytė, – sako jis moteriai, – laikykite, dar akimirka, ir vaikutis gims“. Akimirka, kuri motinai, žinoma, at-

rodo visa amžinybė. Skausmo iškreiptas veidas, vis sunkesnis kvėpavimas, laikas, nors ir trumpas, rodos, sustoja. Mes visi laukiame... Dar minutėlė... Jau gimė! Tylą pertraukia riksmas. Tą akimirką išgyvenau labai stiprias emocijas, tarsi ore būčiau pajutus plevenant kažką šventą <...>. Jeigu būčiau galėjusi, būčiau nusilenkusi gyvenimui, šiam slėpiniui, kuris kas dieną, kas sekundę kartojasi visuose pasaulio kampeliuose. Manau, jog europiečių, azijiečių, afrikiečių ar kitų rasių motinų žvilgsnis, kai jos pirmą kartą pažvelgia į savo vaiką, nesiskiria. Tai kažkas neapsakoma ir tiems, kurie yra tik at-

sitiktiniai stebėtojai. Plaukai prilipę prie suprakaitavusio veido, kuriame dar matosi skausmo ženklai, tačiau akys!... Jose šviesa, tokia šviesa, kokią tą akimirką gali skleisti tik motina, rankose laikydama savo kūdikį.

Vėliau, kai kūdikis, nupraustas, aprenngtas, paduodamas sesutei į rankas, kad nuneštų jį motinai, sesutė išgyvena dar vieną naują pojūtį: „Pažvelgiu į jį ir tą akimirką pirmą kartą viduje suvokiu, kas yra motinos instinktas, iš protėvių paveldėtas, nesąmoningas polinkis, kurį patiria kiekviena moteris, kai priešais save mato mažą būtybę. Taip pat supratau, kodėl motina, norėdama išgelbėti savo vaiką, gali atiduoti gyvybę <...>. Tik iš stiprios, tvirtos, nesavanaudiškos, tyros

Nukelta į 2 p.

meilės. Gali užgriūti audros, vėtros, žemės drebėjimai, tačiau mama yra šalia, visados šalia (pagal Chiara M. „Žiauri svelnioji meilė“. 2008).

Mane šis aprašymas paveikė dvejopai. Pirmiausia, sujaudino aprašytas gimdymo vaizdas, aš realiai suvokiau Dievo žodžius: „Tu gimdysi sopuliuose“, o antra – pasąmonėje išvydau gausybę paliktų, atstumtų, nelaimingų vaikų, kuriuos motinos, patyrusios neapsakomą skausmą, išbraukė iš savo širdžių. Dar baisiau, kai motina ryžtasi savo vaikelį nužudyti ir išmesti į šiukšliadėžę.

Mieli tikintieji, kažkur perskaiciu tokius žodžius apie kančią: „Yra kančia, nuo kurios negalime apsisaugoti. Tai kančia, kurią gyvenimas yra paruošęs kiekvienam iš mūsų: tai liga, nelaimė, nemalonumai, mylimo žmogaus netektis. Tačiau yra ir kita kančia, kuri kyla iš blogio. Vienas jų – užsimezgulios gyvybės nužudymas iščiose.“

Psichologiniai tyrimai rodo, kokias baisias kančias išgyvena moterys, kurios

dėl įvairių priežasčių ryžtasi abortui. Kaltės jausmas, keldamas skausmą ir kančią, gali persekioti visą gyvenimą. Beveik kiekviena moteris patiria depresiją, ji pradeda nekęsti pirmiausia savęs, po to ją paskatinsiu ryžtis tokiam žingsniui. Taip pašlįja santykiai šeimoje ir su artimaisiais. Ką daryti, kai faktas jau yra įvykęs? Lapkričio mėnesio „Artumoje“ išspausdinta popiežiaus Jono Pauliaus II ištrauka iš jo enciklikos „Gyvybės evangelija“ (*Evangelium Vitae*). Siūlyčiau moterims, išgyvenusioms ir dar kenčiančioms dėl prarastos gyvybės iščiose, ją perskaityti. Perskaitysiu tik keletą sakinių: „Jei dar nenusižeminote ir su pasitikėjimu neatsivėrėte atgaiilai, padarykite tai. Maloningas Tėvas pasirengęs suteikti jums savo atleidimą ir ramybę Sutaikinimo sakramentu. Pagaliau supraskite, kad niekas nėra galutinai prarasta, ir pajėgsite paprašyti atleidimo savo kūdikį, dabar gyvenantį Viešpatyje“.

Vieningoje maldoje pasimelskime už visas motinas, moteris, kurios išgyvena

kančią dėl prarastos gyvybės, ir prašykime Dievo gailestingumo be krikšto gimusiems kūdikiams. Jėzus meilė vaikams ir jo pasakyti žodžiai: „Leiskite mažutėliams ateiti pas mane ir netrukdykite“ (Mk 10,4) teikia vilties, kad yra išganymo kelias ir be krikšto mirusiems kūdikiams.

Taip pat pasimelskime už moteris, kurių iščiose jau užsimezgusi gyvybė arba Dievo plane yra numatyta ši nuostabi malonė – per moterį padovanoti gyvybę pasauliui. Tegul niekada nekyla tų moterų širdyse nė menkiausias noras pražudyti tai, ką Dievas dovanoja.

Melskimės ir už tas moteris, kurios paniekino Dievo dovaną – atstūmė savo gimusius vaikelius ir pasmerkė juos kančiai kūdikių ir vaikų namuose. Tegul Šventoji Dvasia apšviečia jų protą, širdį ir sielą, kad jose pabustų ilgesys ir meilė, noras susigražinti brangiausią dovaną, kurią Dievas padovanojo.

Tegul Gailestingasis Dievas laimina visas pasaulio moteris, išgyvenančias krizę dėl prarastos gyvybės. Amen.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Paulius Martinaitis,

Pastoracinės tarybos narys, Ekonominės sekcijos pirmininkas, J. Urbšio katalikiškos mokyklos direktorius

Ar vienas klebonas atsakingas už parapijos ūkinę ir finansinę padėtį?

Š. m. lapkričio 22 d. „Kauno dienoje“ pasirodęs Aušros Garnienės straipsnis, kurį „užsakė“ vienos kaunietės piktas skambutis į redakciją, sujaudino Kauno Prisiškėlimo bažnyčios Pastoracinės tarybos narius bei daugelį parapijiečių.

Pirmiausia, kuo dėtas bažnyčios šildymas ir klebono kelionės? Juk į piligriminę kelionę būtina turi vykti kunigas, kurį samdo kelionių agentūra ir apmoka jo kelionės išlaidas. Antra, papiktino straipsnis anotacijoje parašytas sakinyss „parapijiečiai piktinasi“. Įdomu, su keliais parapijiečiais autorė kalbėjosi? Tuo tarpu straipsnyje kelis kartus cituojamos „vienos paskambinusios kaunietės“ mintys.

Pastoracinės tarybos nariai įpareigojo mane, kaip Ekonominės sekcijos pirmininką, pasidalyti mintimis ne dėl sensacijos ieškančios autorės straipsnio, bet tam, kad paaiškintiau tikintiesiems, kaip organizuojama mūsų parapijoje ūkinė bei finansinė veikla, nes kaip vykdoma pastoracija visiems akivaizdžiai matoma.

2002 m. balandžio 22 d. klebonu į mūsų parapiją buvo paskirtas dabartinis mons. Vytautas Grigaravičius. Manau, nespėjote pamiršti, kokį palikimą gavo naujasis bažnyčios klebonas (jau nekalbant apie finansinius išsiskolinimus!): Tautos šventovė kaip vaiduoklis stūksojo už aukštos tvoros ir surūdijusių vartų, o Mažoji bažnyčia buvo iš išorės padengta baltu tinku, papilkėjusiomis sienomis, duobėtu šventoriumi su didžiulėmis balomis lietuvi palijus. Tautos šventovė jau 2004 m. gruodžio 26 d. buvo konsekruota, o Mažoji bažnyčia 2006 m. iš pagrindų renovuota, 2008 m. joje įrengti visiškai nauji klaupai, šią vasarą gražiai sutvarkytas šventorius.

Naujasis klebonas subūrė veiklią Pastoracinę tarybą, kurią sudarė medikai, mokytojai, vienos mokyklos direktorius,

gimnazijos direktorės pavaduotoja, aukštųjų mokyklų dėstytojai, vienuolės, informacinių technologijų specialistai. Visi jie pasiskirstė darbo barais, kurių vienas veikiausiai – Ekonominė sekcija. Apie Pastoracinės tarybos darbo sekcijas, jų funkcijas bei veiklą galima pasiskaityti laikraštyje „Prisiškėlimas“ (2010 m. rugpjūčio mėn. Nr. 92), internetinėje „Prisiškėlimo“ svetainėje – www.Prisikelimas.lt Pastoracinės tarybos veikla grindžiama vadovaujantis Kauno arkivyskupijos II Sinodo nutarimais.

Kadangi interneto portaluose didžiausią diskusiją sukėlė finansai, tai plačiau nušviesiu Ekonominės sekcijos veiklą. Noriu atkreipti dėmesį, kad tikinčiųjų aukas skaičiuoja trys tarybos nariai, fiksuoja aktu, kuris patvirtinamas parašais. Surinktų aukų suma per mėnesį sudaro apie 12.000 litų ir visos lėšos skiriamos bažnyčiai išlaikyti (apmokėti už komunalines paslaugas, tarnautojų algoms, einajamam remontui). Bažnyčios šildymui per vieną žiemos mėnesį apmokėti reikėtų apie 30 000 Lt, o didelėje bažnyčios erdvėje šildymas menkai jaučiamas.

Kiekvienas klausimas, susijęs su finansais (pirkimas, pardavimas, statybos, remontas), svarstomas Ekonominėje sekcijoje, o po to pateikiamas Pastoracinės tarybai, kuri atviru balsavimu ir balsų dauguma priima galutinį sprendimą. Visos išlaidos, susijusios su statybomis, renovacija, aptariamos ir priimti sprendimai protokoluojami. Kasmet parapijos buhalterė pateikia Pastoracinei tarybai metinę finansinę ataskaitą, posėdyje apsvaistomas būsimųjų metų biudžetas. Be to, sausio mėnesį visuotiniame parapijos susirinkime visos organizacijos pateikia tikintiesiems veiklos ataskaitas, tarp jų ir finansinę.

Paskutinis Pastoracinės tarybos posėdžio nutarimas žiemos metu aukoti šv. Mi-

šias Tautos šventovės kolumbariume buvo priimtas iš geranoriškų paskatų, siekiant tikintiesiems sudaryti jaukesnes sąlygas maldai nei didžiulėje bažnyčios erdvėje, kurios, patikėkite, neįmanoma apšildyti, nors ir 100000 Lt per mėn. būtų išleista šildymui. Šis nutarimas buvo priimtas balsų dauguma: 15 narių balsavo už tai, kad pirmadieniais – penktadieniais šv. Mišios būtų aukojamos kolumbariume, o 4 nariai – Mažoje bažnyčioje. Eiliniams savaitės dienų vakarais į šv. Mišias susirenka iki 50 tikinčiųjų, kurie laisvai tilptų kolumbariume, kur įrengtas altorius ir viskas, ko reikia šv. Mišių aukai. Šis nutarimas sąmoningai buvo paskelbtas prieš mėnesį, kad tikintieji galėtų pareikšti savo nuomonę. Vieni tikintieji pasidžiaugė šiuo nutarimu, tai pasakydami kai kuriems pastoracinės tarybos nariams, o kiti pageidavo, kad šv. Mišios būtų aukojamos Mažoje bažnyčioje. Kadangi iki šiol ruduo buvo pakankamai šiltas, tai tikinčiųjų pareikštų nuomonių svarstymas buvo atidėtas iki kito posėdžio, numatyto lapkričio 30 d.

Pasirodęs tendencingas straipsnis pagal vienos kaunietės skambutį, manau, nei korespondentei, nei dienraščiui garbės nedaro. Tiesiog juokinga, kad paskambinusi „bažnyčios lankytoja“ pageidavo neskelbti pavardės, nes nenori užsitraukti klebono nemalonės“. Kiekvienas Pastoracinės tarybos narys atvirai išsako savo nuomonę ir dar negirdėjau, kad kuris nors būtų klebono „nemalonėje“. Priešingai, mons. V. Grigaravičius retos tolerancijos žmogus, visa širdimi atsidavęs pašaukimui tarnystei. Greičiausiai tai ir „bado akis“ tiems, kuriems nepriimtina krikščioniškoji moralė, kuriuos valdo puikybė, egoizmas, savanaudiškumas.

Pastoracinės tarybos vardu linkiu klebonui stiprybės, ištvermės ir toliau nuodžiūti darbuotis Viešpaties vynuogyne.

Birutė Vasylienė

Pas Viešpatį išlydėtas vyskupas emeritas Romualdas Kriškčiūnas

Lapkričio 2 d. parapiją pasiekė liūdna žinia: po sunkios ligos šį žemiškąjį pasaulį paliko vyskupas emeritas Romualdas Kriškčiūnas. Tą pačią dieną jis buvo pašarvotas Paminklinėje Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje. Per visas aukotas šv. Mišias parapijos kunigai homilijose kvietė šios mirties akivaizdoje, kartu prisiminant mirusius savo artimuosius, giliau suvokti gyvenimo prasmę, jo trapumą ir laikinumą.

Lapkričio 3 d. 18.00 val. šv. Mišioms vadovavo Vilkaviškio vyskupas Rimantas Norvila, koncelebravo Vilkaviškio vyskupijos generalvikaras kun. Gintautas Kuliešius, kancleris kun. teol. lic. Žydrūnas Kulpys, Igliaukos šv. Kazimiero bažnyčios klebonas kun. Sigitas Bitkauskas, Aleksoto dekanas Švč. M. Marijos Vardo bažnyčios klebonas kun. Deimantas Brogys ir Kristaus Prisikėlimo parapijos kunigai.

Homilijoje vyskupas Rimantas Norvilas kvietė pamąstyti apie tikėjimą. Tikėjimas – laisvas žmogaus valios pasirinkimas. Niekas negali priversti tikėti, galima tik paskatinti. Niekada nepasikeis Dievo nustatyta tvarka, tik tikėjimas ar netikėjimas nulemia mūsų ateitį amžinybėje. Vėlinių oktavos dienomis laidotuvės mus ypač paliečia, padeda įveikti mirties baimę, ryžtingai apsispręsti už besąlygišką buvimą su Dievu. Visus mus vienija tas pats tikėjimas. Apaštalas Paulius korintiečiams rašė, kad Tas, kuris pri-

kėlė Jėzų, prikels ir mus. Šiame susibūrimė, meldamiesi už vyskupą ir mirusius artimuosius, meldsimės labiau su dėkingumu, o ne su baime. Jėzaus žodžiai: „Atėikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti: aš jus atgaivinsiu!“ (Mt 11, 28) mus guodžia, nuramina, padrąsina. Vyskupas Romualdas atstovauja sovietinių metų Bažnyčią. Tuo metu jis gyveno aktyvų gyvenimą, kuriame netrūko išbandymų, sunkumų, bet visada jį stiprino malda, tikėjimas. Taip ir mes nuolat stiprinkime tikėjimą, gyvenkime viltimi. Tada nesvarbi bus kasdienybė, giliau suvoksime, kas gyvenime svarbiausia. Per Bažnyčią Dievas veda greičiausiu, geriausiu keliu į amžinybės namus.

Lapkričio 4 d. prieš 12.00 val. šv. Mišias klebonas dekanas mons. V. Grigaračiūnas pakvietė dar kartą susikaupti ir pamąstyti apie gyvenimo prasmę, supažindino su svarbiausiais vyskupo gyvenimo epizodais. Baigęs kalbėti, klebonas priėjo prie karsto, atraišiojo raiščius, tarsi paklūšęs Jėzui, kuris anuomet prikėlęs Lozorių, tarė: „Atraišokite jį ir leiskite jam eiti“ (Jn 11, 44).

Laidotuvių šv. Mišios prasidėjo iškilminga procesija, kurioje dalyvavo Kauno kunigų seminarijos klierikai, apie 90 Lietuvos kunigų iš įvairių vyskupijų ir vyskupai: Kauno arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius SJ, Gardino vyskupas Aleksandras Kaškievičius, Panevėžio vyskupas Jonas Kauneckas, Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis, Telsių vyskupas Jonas Boruta SJ, Lietuvos kariuomenės ordinaras vyskupas Gintaras Grušas, Vilniaus vyskupas emeritas Juozas Tunaitis, Kauno arkivyskupijos augziliaras vyskupas Jonas Ivanauskas. Šią procesiją vainikavo tikinčiuosius laiminantis kardinolas Audrys Juozas Bačkis, kuris vadovavo Eucharistijos liturgijai.

Homilijoje vysk. J. Kauneckas priminė laikotarpi, kai pačiame jėgų žydėjime darbuosis vysk. R. Kriškčiūnas. Ar lengva sovietmetyje buvo kunigui, vyskupui vykdyti kunigystės, II Vatikano Susirinkimo dekreto nutarimus? Juk vyskupas ir kunigas privalo mokyti tikėjimo pirmiau-

sia jaunimą mokyklose, universitetuose, institutuose, šeimose skiepyti meilę Dievui ir artimui bei dorą! Ar įmanoma dirbti tais laikais, kai buvo uždrausta dėstyti tikybą mokyklose, negalima buvo net eiti į bažnyčią, kai dalis bažnyčių buvo uždarytos arba sunaikintos, o kunigai persekiojami, verčiami tarnauti saugumui? Ir a.a. vysk. Romualdas neišvengė saugumo spaudimo. Bendradarbių, kolegų, šimtų tikinčiųjų krauju buvo paženklintas vysk. Romualdo kelias. Kaip jis turėjo jaustis, kai du mokslo draugus suėmė saugumas ir pasodino į kalėjimą? Kokį pėdsaką širdyje paliko pažįstamų kunigų suėmimai, trėmimai, kankinimai, susidorojimai su jais? Ačiū Dievui, vyskupą, kaip ir daugelį tikinčiųjų, gelbėjo malda.

Vyskupas J. Kauneckas perskaitė keletą maldu, kuriomis meldėsi anų laikų tikintieji už pašaukimus, armėnų poeto patriotizmą žadinančias eiles, kurias deklamavo ano meto klierikai. Vyskupas pasidžiaugė, kad šandien tikintieji daug meldžiasi už pašaukimus, kunigus. Tačiau kaip sovietmečiu greta „Osana!“ dažnai pasigirdavo „Šalin!“, taip ir šandien neretai žiniasklaidoje išgirstame tą patį. Šandien per daug žmonių murma, jei tiek melstūsi, kiek murma, tai seniai Lietuva būtų pakilusi. Mieli kunigai, eikime į mokyklas, pasidomėkime, kaip ten dirbama, kaip sekasi dėstyti tikėjimo tiesas, jei to nedarome, išduodame kunigystę, pašaukimą. Baigdamas vyskupas pakvietė visus melstis už a.a. vysk. Romualdą, kad Viešpats priimtų jo sielą į savo karalystę.

Po šv. Mišių laidotuvių apeigoms vadovavo Kauno arkivyskupas S. Tamkevičius SJ. Giedant Visų šventųjų litaniją, karstas su palaikais, lydimas nusidriekusios per visą P. Višinskio gatvę procesijos, buvo nešamas prie kapo duobės, esančios mažosios Kristaus Prisikėlimo bažnyčios šventoriuje.

Prie kapo atsisveikinimo žodį tarė bendrakursis Vilniaus vyskupas emeritas Juozas Tunaitis, o vyskupas J. Kauneckas padėkojo broliams kunigams ir tikintiesiems už šv. Mišių auką bei maldą palydint vysk. Romualdą į Viešpaties namus.

Skaitytojų kūryba
Zita Kavaliauskienė

RYTAS

Aplink ne vien tik pigūs rūbai supa mus:
Jausmai atpigo tartum nukainota prekė.
Užmiršome mes garbę, net ir priesakus šventus,
Vis skubame, o artimam – tiesiog apakę.

Nematome, kad draugui ranką reik ištiesti,
Paguost, o svarbiausia – liūdesį suprasti.
Pasiūlyti kartu keliaut į laimės miestą
Ir kelią sunkų, bet garbingą rasti.

Jei nėra tos vilties – nėra dėl ko gyventi,
O ją suteikti netgi Tu, praeinantis, gali.
Kiekvienas nori per anksti dar nepasenti
Ir reikalingu būti, o ne merdėt nuošaly.

Bet jei Tu vienas ir nėra kam žodį tarti,
Tik pilkas šuo šalia – vienintelė paguoda,

Nereikia to gyvenimo prakeikti ar net barti,
Jei nors šunelio akys šilumą Tau duoda...

O kurgi žmonės? Gal lyg tie daigai nušalo?
Ar nupūtė juos nuo planetos piktas uraganas?
Išnyko žodžiai tie, kurie stebuklus daro,
Ištarus švelniai, kad esi Tu dar nesenas.

Kad dar bus džiaugsmas lauktas ir pelnytas
Už tuos vargus, kuriuos Tu ant pečių nešei,
Kad bus po šios nakties saulėtas rytas –
Neveltui didžią naš tą Tu pasirinkai.

Neišdavei savęs, nors Tau sunku be galo,
Prisiminei kiekvieną, kam pagalba reikalinga,
Rūpėjo Tau, kad svečiui duonos būt ant stalo
Ir svetimais džiaugsmas buvai laimingas!

Birutė Vasylienė

2011 metų kalendoriaus „Marija, globok Lietuvą!“ pristatymas

Lapkričio 7 d., po 18 val. šv. Mišių, konferencijų salėje Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis pristatė 2011 metų kalendorių „Marija, globok Lietuvą!“ Į susitikimą atvyko nemažas būrys kunigų, iš jų keli buvo net iš Vilkaviškio vyskupijos. Visa konferencijų salė prigūžėjo

žmonių, kurie rankose laikė išsigtus kalendorius.

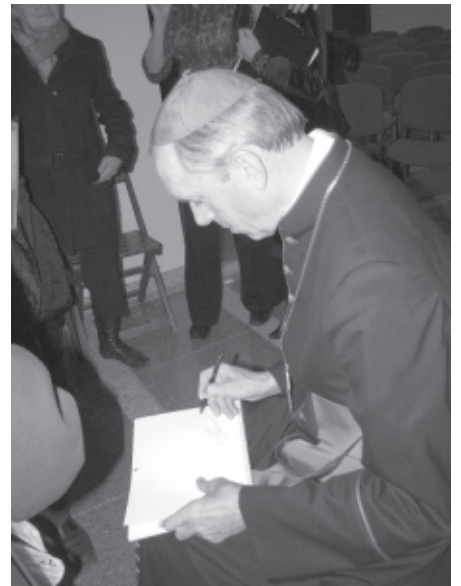
Renginį giesmė „Kaip gera, Marija, tyliais vakarais“ pradėjo Kauno Sakralinės muzikos mokyklos merginų ansamblis „Pastoralė“ (vad. Nijolė Jautakienė). Merginos giesmėmis, šlovinančiomis Švč. M. Mariją, užpildė interpus tarp aktorės Dolorosos Kazragytės ir vyskupo E. Bartulio, kurie pristatė kalendorių. Aktorė skaitė nuostabius poetės vienuolės Lacrimos posmus, skirtus Marijai, o vyskupas pasakojo apie Marijos paveikslus, nufotografuotus įvairiose Lietuvos bažnyčiose.

Kiekvienas Kalendoriaus mėnuo susideda iš trijų dalių: centre – Švč. M. Marijos paveikslas, šone – Lacrimos eilės ir bažnyčia, kurioje yra šis paveikslas. Kalendoriuje sausio mėnesį vyskupas pradeda Šiaulių šv. apaštalo Petro ir Pauliaus katedroje esančio Švč. Mergelės Marijos, Dangaus Valdovės, paveikslo pristatymu. „Tegul Šiaulių Valdovė, Pasaulio valdovė, pradeda mus globoti 2011 metais,“ – kalbėjo vysk. E. Bartulis. Kalendoriaus pristatymą vyskupas užbaigė gruodžio mėnesiui skirtu Linkuvos Švč. M. Marijos Škaplierinės bažnyčios Švč. M. Marijos, Karmelio kalno Karalienės, paveikslu, sakydamas: „Metai eina į pabaigą, ir Marija apkabina mus visus – Lietuvą, pasaulį ir veda link Jėzaus“.

Aktorė D. Kazragytė Kalendoriaus pristatymą baigė žodžiais: „Čia nuskambėjo nuostabios Lacrimos eilės, bet man nuo-

stabesnės piemenėlio eilės: „Mažutėli mano vaikute, jau vakaras, eik pailsėti!“ Vakaro pabaigoje, vyskupo paraginti, visi sugiedojo „Marija, Marija“ ir „Dėkoju, Dieve, Tau!“

Vyskupo E. Bartulio dėka sužinojome daug įdomaus apie Švč. M. Marijos paveikslus Lietuvos bažnyčiose ir jų istorinę vertę. Jūsų Ekscelencija, nuoširdžiai dėkojame Jums už puikią dovaną Lietuvos žmonėms.

Laikraščio redakcijai rašyti paraprijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius paraprijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo paraprijos pastoracinės tarybos laikraštis